

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 2 oktober 2003 *

I de förenade målen C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P och C-180/01 P,

International Power plc, tidigare National Power plc, London (Förenade kungariket), företrätt av D. Anderson, QC, och M. Chamberlain, barrister, befullmäktigade av S. Ramsay, solicitor,

British Coal Corporation, London, företrädd av D. Vaughan och D. Lloyd Jones, QC, befullmäktigade av C. Mehta, solicitor,

PowerGen (UK) plc, tidigare PowerGen plc, London, företrätt av K.P.E. Lasok, QC, befullmäktigad av P. Lomas, solicitor,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A. Whelan, i egenskap av ombud, biträdd av J.É. Flynn, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående överklaganden av dom meddelad den 7 februari 2001 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-89/98, NALOO mot kommissionen (REG 2001, s. II-515), i vilka det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilka den andra parten är:

National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), Newcastle upon Tyne (Förenade kungariket), företrädd av M. Hoskins, barrister, befullmäktigad av A. Dowie, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Wathelet samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (referent) och A. Rosas,

generaladvokat: S. Alber,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 6 februari 2003 av: International Power plc, företrädd av D. Anderson och M. Chamberlain,

British Coal Corporation, företrädd av D. Vaughan och D. Lloyd Jones, PowerGen (UK) plc, företrädd av K.P.E. Lasok, National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), företrädd av C. Quigley, barrister, och kommissionen, företrädd av A. Whelan och J.E. Flynn,

och efter att den 8 maj 2003 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 International Power plc (tidigare National Power plc, nedan kallat IP), i mål C-172/01 P, British Coal Corporation (nedan kallad BC), i mål C-175/01 P, PowerGen (UK) plc (tidigare PowerGen plc, nedan kallat PG), i mål C-176/01 P, och Europeiska gemenskapernas kommission, i mål C-180/01 P, har, genom ansökningar som inkom till domstolens kansli den 20 april respektive den 23 april 2001, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 7 februari 2001 i mål T-89/98, NALOO mot kommissionen (REG 2001, s. II-515, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogiltigförklarade kommissionens beslut IV/E-3/NALOO av den 27 april 1998 (nedan kallat 1998 års beslut). Genom detta beslut avskog kommissionen det klagomål som National Association of Licensed Opencast Operators (nationell sammanslutning av producenter av kol vid dagbrott på licens, nedan kallad NALOO) hade ingivit den 15 juni 1994.

Bakgrund till tvisten

- 2 Det framgår av den överklagade domen att BC ägde nästan samtliga koltillgångar i Förenade kungariket och hade ensamrätt att utvinna kol, innan dess verksamhet privatiserades år 1994. BC hade emellertid befogenhet att mot en avgift bevilja privata företag licens att utvinna kol.
- 3 I april 1987 sänkte BC denna avgift från 16 pund sterling per ton (GBP/t) till 13,50 GBP/t med verkan från och med den 1 mars 1987. År 1988, efter det att NALOO, som hade ansökt om att en undersökning skulle inledas och väckt talan vid nationella domstolar beträffande bland annat nämnda avgift, hade förbundit sig att medge att en avgift på 11 GBP/t var rimlig, tillämpade BC denna tariff med retroaktiv verkan från och med den 27 december 1987. I mars 1990 sänkte BC avgiften till 7 GBP/t med verkan från och med den 1 april 1990.
- 4 Enligt en överenskommelse som slöts i maj 1986 (nedan kallad 1986 års överenskommelse) köpte Central Electricity Generating Board (centralt organ för produktion av elenergi, nedan kallat CEGB) 72 miljoner ton kol av BC under räkenskapsåret 1986/1987 till ett genomsnittligt leveranspris av 172 pence per gigajoule (p/GJ) fritt gruvan.
- 5 Genom Electricity Act 1989 (lag om elektricitet) privatiserades CEGB från och med den 1 april 1990, och dess tillgångar överfördes till bland annat IP och PG.
- 6 När de avtal om leverans av kol som BC och dessa elproducenter slöt för perioden den 1 april 1990—den 31 mars 1993 (nedan kallade leveransavtalen) trädde i

kraft, föreslog IP och PG att BC skulle tillämpa ett grundpris på 170 p/GJ brutto (bruttovärmevärde) och på 177,9 p/GJ netto (nettovärmevärde), jämfört med 122—139 p/GJ fritt gruvan för producenterna med licens.

- 7 I klagomål till kommissionen av den 29 mars 1990, som kompletterades bland annat den 27 juni och den 5 september 1990 (nedan kallat 1990 års klagomål), gjorde NALOO gällande att såväl 1986 års överenskommelse och leveransavtalen som nivån på de avgifter som BC tog ut från kolproducenterna med licens stred mot artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget.
- 8 I sammanfattningen av sina argument av den 5 september 1990 gjorde NALOO gällande att elenergiproducenterna, i egenskap av köpare, systematiskt hade agerat på ett diskriminerande sätt i den mening som avses i artikel 63 i EKSG-fördraget. Den ansåg vidare att BC:s påtalade agerande, som att storleken på avgifterna på kolutvinning bestämts på ett godtyckligt sätt, stred mot artiklarna 60 och 66.7 i nämnda fördrag.
- 9 Genom skrivelse av den 24 oktober 1990 föreslog de brittiska myndigheterna, på BC:s, IP:s och PG:s vägnar, NALOO att retroaktivt från den 1 april 1990 tillämpa ett högre pris på kol som utvinns på licens och att på nytt sänka avgiften.
- 10 NALOO avslög dessa förslag och underrättades därefter av Förenade kungarikets regering genom skrivelse av den 22 november 1990 om att det hade beslutats att de föreslagna nya villkoren skulle tillämpas ensidigt.

- 11 Kommissionen påpekade i skrivelse av den 21 december 1990 till NALOO att 1990 års klagomål inte föranledde några ytterligare åtgärder från kommissionens sida.
- 12 I skrivelse av den 11 januari 1991 till kommissionen invände NALOO bland annat att den tydligt hade uttryckt en önskan om att 1986 års överenskommelse skulle bli föremål för prövning.
- 13 I skrivelse av den 8 februari 1991 svarade kommissionen att den inte var skyldig att ”fatta ett formellt beslut för att konstatera att det tidigare förelegat en överträdelse, enbart för att underlätta för en klagande att eventuellt väcka skadeståndstalan”. Kommissionen betonade att den följaktligen inte behövde ha kännedom om vad som förelegat före den 1 april 1990. Den tillade att de nationella domstolarna var bättre lämpade att ta upp till prövning de särfall som tidigare kan ha förelegat.
- 14 I skrivelse av den 14 mars 1991 underströk NALOO vidare vilken vikt den lade vid att rättsläget vad gäller 1986 års överenskommelse klart skulle anges.
- 15 Genom beslut av den 23 maj 1991 (nedan kallat 1991 års beslut) avslog kommissionen 1990 års klagomål, i den mån det avsåg situationen från och med den 1 april 1990.
- 16 I följebrevet till 1991 års beslut angavs följande:

”Denna skrivelse innehåller ett beslut av kommissionen och avser vissa delar [av 1990 års klagomål]... Där behandlas vilken inställning England och Wales har,

mot bakgrund av den nya situationen sedan [leveransavtalen] som slöts mellan [BC], [IP] och [PG] trädde i kraft den 1 april 1990. Andra frågor, i synnerhet vad gäller... situationen före den 1 april 1990... behandlas inte.”

17 I 1991 års beslut föreskrevs bland annat följande.

”56. När [leveransavtalen] började gälla betalade de elproducerande företagen ungefär 122 p/GJ—139 p/GJ fritt gruvan till dagbrott på licens... Det förekom således diskriminering av dagbrott på licens efter den 1 april 1990.

57. Det pris som [IP] och [PG] för närvarande erbjuder till dagbrott på licens, från och med den 1 april 1990, motsvarar 157 p/GJ netto fritt gruvan, jämfört med 177,9 p/GJ i [BC:s] fall.

...

61. Det är omöjligt att exakt ange alla faktorer som skall beaktas vid bedömningen av prisskillnaden. Den faktiska skillnaden på 20,9 p/GJ, det vill säga 12 procent, mellan [BC:s] kol och det kol som utvunnits på licens och som direkt tillhandahålls [IP] och [PG] är inte tillräckligt stor för att utgöra en diskriminering som motiverar att kommissionen vidtar någon ny åtgärd. Vidare har klagandena inte anfört några övertygande skäl som motiverar en mindre prisskillnad.

...

72. Avgiftens nivå kan inte bedömas utan jämförelse. Förhållandet mellan det pris som erhålls för kolet och produktionskostnaderna för detta kol, inklusive avgiften, skall vara sådant att det möjliggör för effektiva företag att gå med vinst och får inte leda till att de i konkurrenshänseende missgynnas i väsentlig grad.

...

73. Vad beträffar dagbrotten har avgiften sänkts från 11 GB[P]/t före den 1 april 1990 till 5,50 GB[P]/t (6 GB[P]/t efter de 50 000 första tonnen) medan det pris som betalas till de små gruvorna har ökat med mer än 23 procent.

74. Det pris som för närvarande betalas för licensinnehavarnas kol, nämligen 157 p/GJ eller ungefär 40 GB[P]/t, är omkring 20 procent eller 8 GB[P]/t högre än det pris som de små gruvorna fick under den tid då [leveransavtalen]... var gällande. Om man därtill lägger sänkningen av avgiften om minst 5 GB[P]/t, följer därav att en avsevärd förbättring har skett av bruttovinstmarginalerna för dagbrottsgruvorna där utvinning sker på licens. Under år[en] 1989/1990 var medelintäkten från [BC:s] försäljning från dagbrott 41,50 GB[P]/t, eller 160 p/GJ, det vill säga en intäkt som är jämförbar med det pris som nu betalas till licensinnehavarna. [BC] gjorde en vinst om... på denna produktion. Även om skillnader, särskilt vad avser storlek, förekom mellan [BC:s] dagbrott och de dagbrott som tillhörde medlemmarna i NALOO, förefaller detta bekräfta att den aktuella avgiften för kol som brutits vid dagbrott inte är så hög att den är olaglig. Avgiften hindrar således inte effektiva företag att gå med vinst och medför inte att dessa utsätts för en väsentlig nackdel i konkurrenshänseende.

...

XV. Slutsats

79. Förevarande beslut behandlar situationen i England och Wales till följd av att [leveransavtalen]... mellan å ena sidan [BC] och å andra sidan [IP] och [PG] börjat gälla den 1 april 1990.

...

81. Kommissionen är av åsikten att de[t] klagomål som stöds på artiklarna 63 och 66.7 i... fördraget... var befoga[t], eftersom de[t] avsåg förhållandena före den 1 april 1990, vilket är det datum då [leveransavtalen]... började gälla.

82. Om de brittiska myndigheternas anbud av den 24 oktober 1990 införlivades med avtalen på den grund som anges i detta beslut, skulle licensinnehavarna inte längre vara föremål för diskriminering i förhållande till [BC]. Till följd av detta är de delar av klagomålet som har sin grund i artikel 63 i [EKSG-]fördraget, artikel 66.7 i [EKSG-]fördraget i fråga om försäljningsvillkor..., inte längre befogade och skall i de delar de[t] är hänförlig[t] till de aktuella omständigheterna avslås.

83. Vad beträffar den del av klagomåle[t] som har sin grund i artikel 66.7 i [EKSG-]fördraget och som avser den avgift som uttas av [BC], skall det noteras att den nya avgift som anges närmare i de brittiska myndigheternas skrivelse av den 24 oktober 1990 och som därefter börjat tillämpas av [BC] med verkan från den 1 april 1990, inte är onormalt hög. De delar av

klagomålet som är att hänföra till betalningen av dessa avgifter, och som är grundade på artikel 66.7 i [EKSG-]fördraget, är inte längre befogade och skall i de delar de[t] är hänförlig[t] till de aktuella omständigheterna avslås.”

- 18 Den 9 juli 1991 väckte NALOO, med stöd av artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget, talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av 1991 års beslut, i den mån det i detta fastslogs att den nya avgiften på 5,50 eller 6 GBP/t inte var rättsstridig. Under förfarandet avstod denna sammanslutning från sina yrkanden om ersättning för de orimligt höga avgifter som BC påstods ha tagit ut före den 1 april 1990.

- 19 Denna talan om ogiltigförklaring ogillades genom förstainstansrättens dom av den 24 september 1996 i mål T-57/91, NALOO mot kommissionen (REG 1996, s. II-1019, nedan kallad NALOO I-domen), vilken har vunnit laga kraft.

- 20 Efter det att H.J. Banks & Co. Ltd, ett privat företag som tillverkar kol på licens och som är medlem i NALOO, hade väckt skadeståndstalan mot BC vid High Court of Justice (England och Wales), Queen’s Bench Division (Förenade kungariket), begärde denna domstol förhandsavgörande från domstolen. I dom av den 13 april 1994 i mål C-128/92, Banks (REG 1994, s. I-1209), punkt 19, fastslog domstolen att artiklarna 4 d, 65 och 66.7 i EKSG-fördraget inte ger upphov till rättigheter som enskilda kan åberopa direkt vid nationella domstolar.

- 21 I punkt 21 i samma dom fastslog domstolen även att eftersom kommissionen har exklusiv behörighet att avgöra om det skett överträdelser av bestämmelserna i artiklarna 65 och 66.7 i EKSG-fördraget, kan de nationella domstolarna inte pröva en skadeståndstalan om kommissionen inte har fattat något beslut inom ramen för denna behörighet.

- 22 Inom ramen för en skadeståndstalan väckt av ett flertal kolproducenter med licens mot IP och PG, begärde High Court ytterligare ett förhandsavgörande från domstolen. I dom av den 2 maj 1996 i mål C-18/94, Hopkins m.fl. (REG 1996, s. I-2281), punkt 29, fastslog domstolen att artiklarna 4 b och 63.1 i EKSG-fördraget inte ger upphov till rättigheter som enskilda kan åberopa direkt vid nationella domstolar.
- 23 I detta avseende påpekade domstolen i punkt 27 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. bland annat att enskilda inte vid nationella domstolar kan åberopa att den systematiska diskriminering som köpare praktiserar är oförenlig med artikel 63.1 i EKSG-fördraget, såvida inte diskrimineringen har blivit föremål för en rekommendation riktad till berörda regeringar.
- 24 Domstolen tillade i punkt 28 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. att i samtliga fall där bestämmelserna i en rekommendation grundad på artikel 63.1 i EKSG-fördraget med hänsyn till sitt innehåll förefaller vara ovillkorliga och tillräckligt precisa, kan enskilda däremot direkt åberopa dem vid nationella domstolar under samma förutsättningar som de åberopar direktiv.
- 25 Med beaktande av domarna i de ovannämnda målen Banks respektive Hopkins m.fl. avslog High Court såväl den skadeståndstalan som väckts av H.J. Banks som den som väckts av Hopkins m.fl. och som hade föranlett dessa domar.
- 26 Det framgår av den överklagade domen att NALOO gjorde gällande att de relevanta bestämmelserna i EKSG-fördraget saknade direkt effekt, att kommissionen hade exklusiv behörighet och att den ingav ett klagomål (nedan kallat 1994 års klagomål), som den ansåg utgjorde ett tillägg, den 15 juni 1994. Denna sammanslutning begärde att kommissionen skulle konstatera att inköpspriserna och den avgift som CEEB och BC tillämpade på kol som utvunnits på licens, i strid med artikel 63.1 i EKSG-fördraget, å ena sidan, och artiklarna 4 d, 65 och

66.7 i nämnda fördrag, å andra sidan, från och med år 1973 till och med den 1 april 1990, och som senare sänktes under räkenskapsåren 1984/1985—1989/1990, var rättsstridiga. NALOO föreslog att kommissionen i det syftet skulle använda sig av de uppgifter som år 1990 beaktades av de brittiska myndigheterna, elenergiproducenterna, BC och därefter av kommissionen själv i 1991 års beslut.

27 Genom 1998 års beslut, avlog kommissionen 1994 års klagomål.

28 I detta beslut fastslog kommissionen i huvudsak följande:

- Artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget är framåtsyftande och möjliggör för kommissionen att för framtiden sätta stopp för befintliga överträdelser. Bestämmelserna ger inte kommissionen befogenhet att handlägga ett klagomål som ingavs den 15 juni 1994 där tidigare överträdelser av EKSG-fördraget, som skedde före den 1 april 1990, påtalas.
- Artikel 65 i EKSG-fördraget är inte tillämplig på de påstått alltför höga avgifterna på kolutvinning som ensidigt fastställdes av BC.
- Även om kommissionen hade kunnat pröva klagomålet med avseende på artiklarna 4 d och 66.7 i EKSG-fördraget och även om artikel 65 i nämnda fördrag vore tillämplig, har NALOO inte ingivit tillräcklig bevisning för att styrka att de påstådda överträdelserna förelåg. De uppgifter som denna

sammanslutning har lämnat kan inte användas av kommissionen som utgångspunkt vid en undersökning, i synnerhet inte med hänsyn till NALOO I-domen.

- 29 NALOO yrkade genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 juni 1998, med stöd av artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget att 1998 års beslut skulle ogiltigförklaras.
- 30 Genom beslut av den 17 mars 1999 tilläts BC, IP och PG att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden inom ramen för denna talan.

Den överklagade domen

- 31 Genom den överklagade domen ogiltigförklarade förstainstansrätten 1998 års beslut.
- 32 Förstainstansrätten fastslog i punkt 52 i den överklagade domen, såvitt avser de överträdelser som har påtalats avseende räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990, att ett och samma klagomål skulle anses ha ingivits till kommissionen, eftersom 1994 års klagomål endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål.
- 33 I punkt 58 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att kommissionen med uttrycket ”befintliga överträdelser” i artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget avser överträdelser som pågår när det inges ett klagomål

där dessa överträdelser påtalas. Eftersom den första delen av NALOO:s klagomål ingavs år 1990 och det tillägg som enbart utgjorde en utvidgning av den första delen ingavs år 1994, drog förstainstansrätten i punkt 59 i den överklagade domen slutsatsen att — enligt kommissionens egen bedömning — de överträdelser som hade hänskjutits till kommissionen för prövning var befintliga.

- 34 Förstainstansrätten konstaterade även i punkterna 61—63 i den överklagade domen att det följde av punkt 19 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., och av principen om verksamt rättsligt skydd, att artiklarna 4 b och 63.1 i EKSG-fördraget, å ena sidan, i förening med artiklarna 4 d och 66.7 i nämnda fördrag, å andra sidan, under alla omständigheter gav kommissionen befogenhet att undersöka de två delar av NALOO:s klagomål i vilka det begärdes att kommissionen skulle fastställa att elproducenterna och BC under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990 tillämpat diskriminerande inköpspriser och orimligt höga avgifter på det kol som utvanns på licens.
- 35 Vidare konstaterade förstainstansrätten i punkterna 67 och 68 i den överklagade domen att kommissionen inte kunde åberopa rättssäkerhetsprincipen mot NALOO, eftersom kommissionen redan från början, genom 1990 års klagomål, underställts frågor om överträdelser som påstods ha ägt rum under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990.
- 36 Förstainstansrätten tillade i punkterna 69—72 i den överklagade domen att NALOO inte heller kunde klandras för att den underlät att inom fristerna använda de rättsmedel som skulle ha stått till dess förfogande mot eventuella tidigare beslut om avslag på den del av 1990 års klagomål som avsåg överträdelserna före den 1 april 1990. 1991 års beslut skulle vad beträffar denna del inte anses utgöra ett avgörande.

- 37 I punkterna 74 och 75 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att 1998 års beslut inte heller kunde betecknas som enbart en bekräftelse på ett annat beslut, eftersom det otvivelaktigt innehåller nytt bedömningsunderlag, som avser att bevisning för de påstådda överträdelserna inte fanns tillgänglig.
- 38 I punkterna 79, 80 och 82 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att det, för att bedöma om 1998 års beslut var lagenligt, inte var nödvändigt att vare sig besluta om kommissionen har befogenhet att anta andra rättsakter på området än rekommendationer, eller om dessa rekommendationers rättsverkningar i nationell rätt, och inte heller om artikel 65 i EKSG-fördraget är tillämplig på avgifterna på kolutvinning.
- 39 Förstainstansrätten erinrade i punkt 85 i den överklagade domen om att kommissionen har exklusiv behörighet att pröva påtalade överträdelser på det aktuella området och drog därav den slutsatsen att eftersom kommissionen i förevarande fall hade befogenhet att pröva NALOO:s klagomål avseende de påstådda överträdelserna under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990, var kommissionen skyldig att göra en sådan prövning.
- 40 Efter att i punkt 86 i den överklagade domen ha konstaterat att det var korrekt av kommissionen att, genom 1998 års beslut, i andra hand pröva NALOO:s klagomål, fastslog förstainstansrätten i punkterna 103—124 i den överklagade domen att detta beslut skulle ogiltigförklaras på grund av bristfällig motivering avseende såväl svaret på den del av detta klagomål vari diskriminerande priser påtalades, som svaret på den del av klagomålet vari orimligt höga avgifter påtalades.

Förfarandet vid domstolen och parternas argument

- 41 Genom särskild handling som inkom till domstolens kansli den 22 maj 2001 ansökte kommissionen, med stöd av artikel 39 KS, om att domstolen skulle förordna om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen.
- 42 Genom beslut av den 17 juli 2001, avslog domstolens ordförande denna ansökan.
- 43 Genom beslut av den 5 juli 2001 förenade domstolens ordförande målen C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P och C-180/01 P vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.
- 44 IP, BC, PG och kommissionen har yrkat att den överklagade domen skall upphävas och att NALOO:s talan skall ogillas.
- 45 IP och BC har även yrkat att denna sammanslutning och/eller kommissionen skall förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit såväl vid första instansrätten som vid domstolen. PG har yrkat att kommissionen och NALOO skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 46 Kommissionen har yrkat att NALOO skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna och att domstolen skall besluta att rättegångskostnaderna för klagandena i målen C-172/01 P, C-175/01 P och C-176/01 P skall bäras av de senare eller av NALOO.

- 47 NALOO har yrkat att överklagandena skall ogillas eller, i andra hand, att 1998 års beslut skall ogiltigförklaras.
- 48 Denna sammanslutning har även yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandena

Huruvida IP:s, BC:s och PG:s överklaganden kan upptas till sakprövning

- 49 IP, BC och PG har gjort gällande att den överklagade domen påverkar dem direkt och att de därmed har rätt att överklaga denna dom i enlighet med artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen.
- 50 BC har dessutom anfört att dess överklagande endast omfattar den del av den överklagade domen som avser avgifterna på kolutvinning. IP och PG har angivit att deras respektive överklagande är begränsat till att ifrågasätta den del av den överklagade domen som avser tillämpningen av påstått diskriminerande priser.
- 51 Enligt artikel 49 andra stycket i EKSG-stadgan för domstolen får andra intervenienter än medlemsstaterna och gemenskapens institutioner endast överklaga ett avgörande av förstainstansrätten om det påverkar dem direkt.

- 52 I detta avseende är det tillräckligt att konstatera att kommissionen, för att följa den överklagade domen, skulle vara skyldig att på nytt pröva 1994 års klagomål. Det är möjligt att kommissionen efter en sådan prövning antar en rättsakt till nackdel för IP, BC och PG, vilka därmed kan utsättas för risken av en skadeståndstalan vid nationella domstolar.
- 53 Härav följer att förstainstansrättens beslut påverkar IP, BC och PG direkt och att deras överklaganden kan upptas till sakprövning.

Prövning i sak

- 54 Inledningsvis skall det erinras om att kommissionen i 1998 års beslut drog tre konkreta slutsatser, som blev föremål för NALOO:s talan (se punkt 28 i förevarande dom).
- 55 För det första ansåg kommissionen att den inte var behörig att handlägga 1994 års klagomål med stöd av artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget. För det andra fastslog den att artikel 65 i nämnda fördrag inte var tillämplig på avgifterna på kolutvinning. För det tredje ansåg den, i andra hand, att NALOO inte ingivit tillräcklig bevisning för att styrka att de påstådda överträdelserna förelåg vad avser avgifterna.

- 56 Genom den överklagade domen upphävde förstainstansrätten 1998 års beslut i sin helhet.
- 57 Genom överklagandena har förstainstansrättens bedömning vad avser dessa tre slutsatser ifrågasatts.
- 58 Följaktligen är det lämpligt att samla de grunder som har angivits i överklagandena i förhållande till de olika delarna i 1998 års beslut.
- 59 Vad beträffar frågan huruvida kommissionen var behörig att pröva 1994 års klagomål, har genom överklagandena för det första förstainstansrättens fastställanden, enligt vilka 1994 års klagomål endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål, ifrågasatts. För det andra har de slutsatser som förstainstansrätten har dragit på grundval av domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. samt för det tredje förstainstansrättens bedömning av konsekvenserna av kravet på rätts-säkerhet ifrågasatts.
- 60 Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 128 i sitt förslag till avgörande är förstainstansrättens bedömning, enligt vilken det framgår av domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. att kommissionen under alla omständigheter hade befogenhet att pröva 1994 års klagomål, oberoende av frågan huruvida detta klagomål endast var en utvidgning av 1990 års klagomål.
- 61 Inledningsvis skall därför en prövning ske av de grunder som innebär att denna bedömning ifrågasatts.

Förstainstansrättens bedömning av kommissionens behörighet

— Parternas argument

- ⁶² BC har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bedöma att det som hade påtalats avseende avgifterna på kolutvinning utgjorde befintliga överträdelser med avseende på artikel 66.7 i EKSG-fördraget och genom att anse att kommissionen följaktligen hade befogenhet att agera vad beträffar situationen före den 1 april 1990.
- ⁶³ IP och PG har gjort gällande att artikel 63.1 i EKSG-fördraget inte gav kommissionen befogenhet att år 1994 handlägga ett klagomål avseende en diskriminering som påstods ha ägt rum före den 1 april 1990.
- ⁶⁴ Enligt BC innebär artiklarna 63, 65 och 66.7 i EKSG-fördraget uteslutande att kommissionen kan ingripa i syfte att för framtiden komma till rätta med befintliga överträdelser.
- ⁶⁵ IP och PG har gjort gällande att kommissionen endast innehar de befogenheter som uttryckligen anges i EKSG-fördraget och de befogenheter som är nödvändiga för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt nämnda fördrag. I artikel 63.1 i detta fördrag föreskrivs endast avgivande av rekommendationer.

Enligt IP skall det anses framgå av uttrycket ”praktiserar en systematisk diskriminering”, som återfinns i denna bestämmelse, att rekommendationerna endast kan avse framtiden och inte kan avges avseende ett beteende som upphört när det fastställs.

- 66 IP och PG har vidare dragit slutsatsen att det framgår av artikel 14 i EKSG-fördraget att behörigheten att avge rekommendationer inte innefattar behörighet att fatta beslut. Kommissionen kan följaktligen inte fatta beslut inom tillämpningsområdet för artikel 63.1 i EKSG-fördraget.
- 67 BC, IP och PG har gjort gällande att NALOO har medgivit att det i förevarande fall inte skulle lämnas en rekommendation. Under dessa omständigheter kunde förstainstansrätten inte underlåta att pröva huruvida ett beslut eller ett annat fastställande, såsom det som denna sammanslutning efterfrågade, kunde fattas respektive göras. Resultatet av denna prövning skulle säkerligen ha varit negativt.
- 68 BC, IP och PG har gjort gällande att de påståenden som återfinns i punkterna 17 och 19 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. skall ses i ljuset av avgivandet av en rekommendation i enlighet med artikel 63.1 i EKSG-fördraget. Vid en korrekt tolkning utgör de ett hinder för slutsatsen att kommissionen har behörighet att undersöka överträdelser som inte längre föreligger.
- 69 IP och PG har hävdatt att under alla omständigheter, även om kommissionen hade kunnat fastställa en diskriminering enligt artikel 63.1 i EKSG-fördraget, skulle ett sådant fastställande inte kunna utgöra grund för att väcka en skadeståndstalan på grund av en systematisk diskriminering som påstås ha praktiserats tidigare. De rekommendationer som har avgivits med stöd av denna bestämmelse har inte horisontell effekt och kan följaktligen inte utgöra grund för en sådan rättighet.

- 70 Enligt IP och PG innebär inte denna tolkning av artikel 63.1 i EKSG-fördraget att principen om ett verksamt rättsligt skydd ifrågasätts. Det system för skydd som föreskrivs i detta fördrag i konkurrenshänseende är såväl fullständigt som uttömmande och avser befintliga och framtida överträdelser.
- 71 Kommissionen har i sin svarsskrivelse betonat att den uppfattning som den företrädar skiljer sig från de övriga klagandenas uppfattning. Kommissionen anser att det är avgörande huruvida överträdelsen fortsätter att ha verkningar som kan undanröjas genom en rekommendation, vilket är en åtgärd av framåtsyftande art. Enligt kommissionen var den avgörande faktorn i detta avseende den radikala förändringen av situationen efter den 1 april 1990 och inte att den påstådda överträdelsen inte förelåg när klagomålet ingavs.
- 72 Vad beträffar NALOO:s argumentation som har utformats på grundval av domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., har kommissionen gjort gällande att domstolens resonemang om möjligheten att förelägga medlemsstaterna att ta konsekvenserna av konstaterandet av en systematisk diskriminering vad beträffar de verkningar som denna diskriminering har kunnat få till och med före kommissionens ingripande, inte skall tolkas så att kommissionen var skyldig, mot bakgrund av de omständigheter som förelåg i det mål som föranledde domen, att fastställa förekomsten av en överträdelse för att möjliggöra en skadeståndstalan vid en nationell domstol.
- 73 För att understryka betydelsen av domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. i förevarande fall, har NALOO erinrat om att begäran om förhandsavgörande som föranledde domen hade ingivits till domstolen inom ramen för en skadeståndstalan som hade anhängiggjorts vid High Court. I punkt 9 i nämnda dom, erinrade domstolen uttryckligen om att talan hade anhängiggjorts den 1 juni 1991 avseende tidsperioden från år 1985 till den 31 mars 1990. Det står följaktligen klart att domstolen prövade tolkningsfrågorna i samband med en

ansökan av tillbakablickande karaktär. Det påstående som återfinns i punkt 19 i samma dom borde därmed innebära att kommissionen kan utöva sin behörighet beträffande en diskriminering som inte längre föreligger. Domstolen prövade uttryckligen de bestämmelser som tillämpas vid en ansökan där grunden utgör en diskriminering av köpare som har upphört innan klagomålet inges. Vidare fastslog domstolen i punkt 22 i denna dom att diskriminering som praktiseras av köpare regleras på ett uttömmande sätt i EKSG-fördraget och att de som drabbas av sådan diskriminering ges ett verksamt rättsligt skydd.

- 74 Enligt NALOO aktualiseras samma resonemang vad beträffar artikel 66.7 i EKSG-fördraget. Även om artiklarna 63.1 och 66.7 i nämnda fördrag har skrivits i presens indikativ, återfinns det i artikel 4 b och 4 d i detta fördrag ett absolut förbud vars tillämpning inte är begränsad i tiden.
- 75 NALOO anser inte att kommissionen endast är behörig att pröva klagomål med stöd av artikel 63.1 i EKSG-fördraget i de fall där diskrimineringen fortfarande äger rum när kommissionen antar beslutet. Enligt nämnda sammanslutning skulle det medföra helt godtyckliga resultat.
- 76 Därutöver har NALOO hävdats att förstainstansrätten hade grund för att anse att det, inom ramen för en ansökan om ogiltigförklaring av 1998 års beslut i enlighet med artikel 33 i EKSG-fördraget, var onödigt att uttala sig om huruvida kommissionen hade befogenhet att anta andra rättsakter än rekommendationer i enlighet med artiklarna 63.1 och 66.7 i detta fördrag.

— Domstolens bedömning

- 77 I punkterna 61—63 i den överklagade domen ansåg förstainstansrätten att det framgår av domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. att kommissionen enligt artiklarna 4 b och 63.1 i EKSG-fördraget, å ena sidan, i förening med artiklarna 4 d och 66.7 i detta fördrag, å andra sidan, under alla omständigheter hade befogenhet att pröva NALOO:s klagomål vad beträffar situationen före den 1 april 1990.
- 78 I detta avseende skall det erinras om att domstolen i punkt 19 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl. fastslog att det, för att säkerställa att förbudet i artikel 4 b i EKSG-fördraget får ändamålsenlig verkan, bör anses att de befogenheter som kommissionen har enligt artikel 63.1 i detta fördrag inte endast ger den möjlighet att förelägga myndigheter i medlemsstaterna att se till att den systematiska diskriminering som kommissionen har konstaterat framdeles upphör, utan dessutom att ta konsekvenserna av detta konstaterande från kommissionen vad beträffar det resultat som denna diskriminering har kunnat få på det förhållande mellan köpare och producenter som avses i denna bestämmelse till och med före kommissionens ingripande.
- 79 NALOO har med rätta gjort gällande att domstolens tolkning av artikel 63.1 i EKSG-fördraget utformades som svar på en tolkningsfråga som hade uppkommit i ett mål i den nationella domstolen där den påstådda diskrimineringen redan hade upphört.
- 80 Förstainstansrätten hade fog för att därav dra slutsatsen att artikel 63.1 i EKSG-fördraget gav kommissionen befogenhet att agera vad beträffar systematisk diskriminering som redan hade upphört.

- 81 I en rekommendation som avges med stöd av denna bestämmelse kan en medlemsstat visserligen endast föreläggas att agera på ett visst sätt i framtiden, men ett sådant agerande kan, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 135 i sitt förslag till avgörande, bestå i att undanröja konsekvenserna av en diskriminering som tidigare har ägt rum.
- 82 Det faktum att presens indikativ används i artikel 63.1 i EKSG-fördraget — köparna ”praktiserar” en systematisk diskriminering — skall inte tolkas så, att överträdelsen fortfarande måste föreligga för att kommissionen skall kunna avge en rekommendation.
- 83 För att förbudet mot diskriminering som återfinns i artikel 4 b i EKSG-fördraget skall få ändamålsenlig verkan, måste kommissionen ha möjlighet att förelägga medlemsstaterna skyldigheten att undanröja konsekvenserna av diskrimineringen i de fall där den redan har upphört.
- 84 Kommissionens behörighet, som innebär att den kan förelägga medlemsstaternas myndigheter att ta konsekvenserna av konstaterandet av en systematisk diskriminering vad beträffar de verkningar som denna diskriminering har kunnat få till och med före kommissionens ingripande, skall inte heller begränsas till fall där den även kan förelägga dessa myndigheter att tillse att nämnda diskriminering upphör för framtiden.
- 85 Att ställa villkoret att överträdelsen fortfarande måste föreligga för att kommissionen skall kunna utöva sina befogenheter skulle medföra en godtycklig åtskillnad mellan å ena sidan de företag som har sett till att överträdelsen upphört först efter det att klagomålet ingavs, vilka måste ta samtliga konsekvenser av sitt beteende, vilket i förekommande fall innefattar skyldigheten att betala skadestånd, och å andra sidan de företag som har upphört med det påtalade beteendet innan klagomålet ingavs, och som inte behöver ta några konsekvenser av sitt beteende.

- 86 Att artikel 63.1 i EKSG-fördraget saknar direkt effekt, vilket domstolen fastslog i punkt 29 i domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., utgör inte något hinder för denna tolkning. Diskrimineringsförbudet i artikel 4 b i nämnda fördrag är tillämpligt även om de nationella domstolarna, före kommissionens ingripande, inte har befogenhet att fatta beslut om sanktionsåtgärder beträffande sådan diskriminering.
- 87 Det skall för övrigt påpekas att kommissionens rekommendationer avseende diskriminering som redan har upphört kan åberopas vid nationella domstolar under samma förutsättningar som direktiv (domen i det ovannämnda målet Hopkins m.fl., punkt 28).
- 88 Om dessa villkor är uppfyllda har enskilda följaktligen möjlighet att, vid nationella domstolar, få ersättning för den skada som de eventuellt har lidit.
- 89 Det skall dras liknande slutsatser vad beträffar artikel 66.7 i EKSG-fördraget som avseende artikel 63.1 i detta fördrag.
- 90 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 153 i sitt förslag till avgörande, kan enskilda inte direkt åberopa artikel 66.7 i EKSG-fördraget vid nationella domstolar om kommissionen inte har ingripit (domen i det ovannämnda målet Banks, punkt 19). Dessutom föreskrivs i denna artikel inte någon sanktionsåtgärd för överträdelser som har upphört. Kommissionen skall följaktligen tillerkännas behörighet att avge rekommendationer beträffande beteenden som redan har upphört i syfte att säkerställa den ändamålsenliga verkan av artikel 4 d i detta fördrag. Möjligheten att fatta beslut, vilken också föreskrivs i nämnda artikel 66.7, är inte tillräcklig i detta avseende, eftersom antagandet av beslut skall föregås av avgivandet av en rekommendation.

91 Härav följer att det fanns fog för förstainstansrättens bedömning av kommissionens behörighet i enlighet med artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget och att överklagandena inte skall bifallas på de grunder som hör samman med denna bedömning.

Förstainstansrättens bedömning att NALOO:s klagomål utgjorde ett enda klagomål och bedömning av rättssäkerhetsprincipen

— Parternas argument

92 IP, BC och PG har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att den del av klagomålet som avsåg perioden före den 1 april 1990 varken avslagits eller vägrats prövning i 1991 års beslut. Det framgår nämligen av detta beslut liksom av skriftväxlingen mellan NALOO och kommissionen, bland annat av kommissionens skrivelser av den 8 februari och den 4 september 1991, att kommissionen uttryckligen vägrade att pröva den delen av klagomålet. Även kommissionen har åberopat de två skrivelserna.

93 Klagandena har hävdats att denna vägran kunde ha underkastats rättslig prövning i enlighet med artikel 33 eller eventuellt artikel 35 i EKSG-fördraget. Eftersom NALOO har avstått från att väcka en sådan talan, blev kommissionens vägran slutgiltig. Under sådana omständigheter utgör rättssäkerhetsprincipen hinder för att 1990 års klagomål avseende tiden före den 1 april 1990 återupptas.

94 IP, BC och PG har dessutom gjort gällande att ansökan om att situationen före detta datum skulle undersökas, under alla omständigheter skulle ha ingivits inom en rimlig tidsfrist. NALOO hade inte rätt att skjuta upp återupptagandet av

frågorna vid kommissionen under en längre tidsperiod än tre år. Den felaktiga rättsuppfattning som NALOO och kommissionen delade, enligt vilken nationella domstolar var behöriga att konstatera förekomsten av överträdelser och utdöma skadestånd, kan inte anses utgöra ett ursäktligt misstag som motiverar att ärendet återupptas.

- 95 Samtliga klagande anser att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastslå att 1994 års klagomål endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål. Enligt dem rör det sig tvärtom om ett nytt klagomål.
- 96 IP och PG har dessutom hävdats att kommissionen, när den avlog invändningen om diskriminerande priser, i 1998 års beslut inte tog hänsyn till ny bevisning och att detta beslut i detta avseende uteslutande utgjorde en bekräftelse.
- 97 NALOO har gjort gällande att 1991 års beslut inte kan anses innehålla ett beslut avseende situationen före den 1 april 1990. Denna uppfattning överensstämmer med förstainstansrättens självständiga bevisvärdering. Vidare utgör inte kommissionens uttalande om att denna situation inte hade undersökts ett slutgiltigt uttryck för denna institutions åsikt som möjliggjorde för NALOO att med säkerhet veta att ett slutgiltigt beslut hade antagits avseende denna situation. Den skriftväxling som ägde rum mellan kommissionen och denna sammanslutning innebär inte att denna slutsats kan ifrågasättas.
- 98 Det faktum att NALOO inte bestred kommissionens inställning i detta avseende i enlighet med artikel 33 eller 35 i EKSG-fördraget, utgjorde inte något hinder för kommissionen att därefter pröva den del av denna sammanslutnings klagomål som avsåg situationen före den 1 april 1990.

- 99 Vad beträffar tillämpningen av rättssäkerhetsprincipen, har NALOO gjort gällande att den beror på omständigheterna i förevarande fall. Den del av 1990 års klagomål och 1994 års klagomål som avsåg tidsperioden före den 1 april 1990 var fortfarande aktuell, bland annat på grund av talan som väcktes vid nationella domstolar och som föranledde domarna i de ovannämnda målen Banks och Hopkins m.fl.
- 100 Vad beträffar frågan huruvida 1994 års klagomål endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål, har NALOO gjort gällande att de grunder som klagandena har anfört inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de avser förstainstansrättens bevisvärdering. Denna sammanslutning har förklarat att dess företrädare och kommissionens företrädare samlades efter domen i det ovannämnda målet Banks och beslutade att situationen före den 1 april 1990 skulle undersökas. Mot bakgrund av de konkreta omständigheterna i förevarande fall kan inte 1990 års klagomål anses ha förfallit.

— Domstolens bedömning

- 101 Det skall konstateras att förstainstansrättens överväganden avseende rättssäkerhetsprincipen var grundade på antagandet att 1994 års klagomål endast utgjorde en utvidgning av 1990 års klagomål.
- 102 Om detta antagande är följderna av felaktig rättstillämpning, såsom klagandena har gjort gällande, innebär det ändå inte att rättssäkerhetsprincipen utgjorde ett hinder för att kommissionen prövade 1994 års klagomål.

- 103 I detta avseende skall för det första IP:s och PG:s argument att 1998 års beslut endast utgjorde en bekräftelse av 1991 års beslut vad avser diskriminerande priser tillbakavisas. Ett ställningstagande kan endast anses utgöra en bekräftelse av ett tidigare beslut om det inte innehåller någon ny omständighet jämfört med den tidigare rättsakten (se bland annat, för ett liknande resonemang, dom av den 10 december 1980 i mål 23/80, Grasselli mot kommissionen, REG 1980, s. 3709, punkt 18).
- 104 Vid antagandet att kommissionen, i förevarande fall år 1991, vägrade att undersöka situationen före den 1 april 1990, angav den att lämplighetsskäl motiverade denna vägran. Den uttalade sig inte angående förekomsten eller avsaknaden av åsidosättanden av artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget. Däremot påstod kommissionen i 1998 års beslut att den inte hade befogenhet att agera på grundval av dessa två bestämmelser, att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på avgifterna på kolutvinning och, i andra hand, att åsidosättandet av artiklarna 65 och 66.7 i nämnda fördrag inte hade bevisats. Avslaget av 1994 års klagomål på dessa grunder kan inte anses utgöra en bekräftelse av det som eventuellt fastslogs i 1991 års beslut vad beträffar situationen före den 1 april 1990.
- 105 För det andra skall det konstateras att gemenskapslagstiftaren inte har fastställt preskriptionsfrister beträffande kommissionens möjlighet att avge rekommendationer i enlighet med artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget.
- 106 För att fylla sin funktion skall en preskriptionsfrist fastställas i förväg, och fastställandet av denna frist liksom villkoren för dess tillämpning omfattas av gemenskapslagstiftarens behörighet (se, bland annat, dom av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, REG 2002, s. I-7869, punkt 139).

- 107 Det grundläggande rättssäkerhetskravet utgör emellertid ett hinder för att kommissionen på obestämd tid dröjer med utövandet av sin behörighet (domen i de ovannämnda förenade målen Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, punkt 140).
- 108 I förevarande fall angav kommissionen år 1991 att skälet till att den inte prövade 1990 års klagomål, till den del det avsåg tidsperioden före den 1 april 1990, var att den inte ansåg sig vara skyldig att ingripa enbart för att i förekommande fall underlätta för en klagande att väcka skadeståndstalan vid en nationell domstol. Kommissionen ansåg att det var möjligt att väcka en sådan talan utan dess ingripande. Denna tolkning har visat sig vara felaktig, vad gäller åsidosättanden av artiklarna 4 d, 65 och 66.7 i EKSG-fördraget, då domstolen i domen i det ovannämnda målet Banks fastslog att de nationella domstolarna inte kan pröva en skadeståndstalan på området om kommissionen inte har fattat något beslut. NALOO ingav 1994 års klagomål efter avkunnandet av denna dom.
- 109 Under dessa omständigheter kan inte kommissionens prövning av 1994 års klagomål anses innebära åsidosättande av vare sig rättssäkerhetsprincipen eller IP:s, BC:s och PG:s berättigade förväntningar. Dessa tre klagande borde ha varit inställda på att det återigen prövades huruvida situationen före den 1 april 1990 var förenlig med artiklarna 63.1, 65 och 66.7 i EKSG-fördraget.
- 110 Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall skall 1994 års klagomål vidare anses ha ingivits inom en rimlig tidsfrist. Det ingavs nämligen endast två månader efter avkunnandet av domen i det ovannämnda målet Banks, av vilken det framgick att det inte fanns någon grund för kommissionens vägran att undersöka situationen före den 1 april 1990.
- 111 Därav följer att rättssäkerhetsprincipen inte utgjorde något hinder för att kommissionen prövade 1994 års klagomål.

- 112 Det saknar i detta avseende betydelse huruvida förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den ansåg att kommissionen år 1991 inte antog något beslut beträffande situationen före den 1 april 1990.
- 113 Överklagandena skall således inte bifallas på de grunder som innebär ett ifrågasättande av förstainstansrättens resonemang beträffande att NALOO:s klagomål utgjorde ett enda klagomål och beträffande rättssäkerhetsprincipen.

Förstainstansrättens fastställande av en skyldighet för kommissionen att handlägga 1994 års klagomål

- 114 Samtliga klagande har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 85 i den överklagade domen fastslå att kommissionen var skyldig att pröva 1994 års klagomål avseende de påstådda överträdelsena under räkenskapsåren 1986/1987—1989/1990.
- 115 Det är emellertid klarlagt att kommissionen antog 1998 års beslut efter det att 1994 års klagomål hade ingivits. Eftersom kommissionen prövade detta klagomål i beslutet, även om det endast gjordes i andra hand, skall omfattningen av den skyldighet som åligger kommissionen i detta avseende bedömas inom ramen för prövningen av lagenligheten av nämnda beslut.
- 116 Grunderna för överklagandena avseende förstainstansrättens fastställande av en skyldighet för kommissionen att handlägga 1994 års klagomål skall följaktligen inte prövas för sig.

Huruvida artikel 65 i EKSG-fördraget är tillämplig på avgifterna på kolutvinning

- 117 BC har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte fastställa att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på avgifterna på kolutvinning. Liksom artiklarna 81 EG och 82 EG har artiklarna 65 och 66.7 i EKSG-fördraget helt skilda föremål.
- 118 Kommissionen har påpekat att i den mån som domslutet i den överklagade domen kan tolkas så, att det gäller även den del av 1998 års beslut där det fastslås att artikel 65 i EKSG-fördraget inte är tillämplig i förevarande fall, skall denna del av den överklagade domen upphävas på grund av bristfällig motivering.
- 119 NALOO har tvärtom gjort gällande att om domstolen fastslår att förstainstansrätten felaktigt fastställde att kommissionen var behörig att pröva överträdelse som hade ägt rum tidigare i enlighet med artikel 66.7 i EKSG-fördraget och beslutar att slutgiltigt avgöra denna sammanslutnings ansökan, skall domstolen fastslå att artikel 65 i nämnda fördrag är tillämplig på avgifterna på kolutvinning. Denna senare bestämmelse är uppenbarligen tillämplig på överträdelse som upphört. Kommissionens behörighet är inte heller, i enlighet med artikel 65.4 i EKSG-fördraget, begränsad till att avse avgivande av rekommendationer, utan innefattar rätten att fatta beslut.
- 120 Domstolen konstaterar i detta avseende att förstainstansrätten visserligen ansåg att frågan huruvida artikel 65 i EKSG-fördraget är tillämplig på avgifterna på kolutvinning inte skulle avgöras, men att den samtidigt ogiltigförklarade 1998 års beslut i dess helhet.

- 121 Förstainstansrätten har i den överklagade domen likväl inte motiverat hur den kunde anse att kommissionens slutsats beträffande denna tillämplighet var felaktig.
- 122 Det finns följaktligen grund för överklagandena i den mån som förstainstansrätten klandras för att ha ogiltigförklarat 1998 års beslut i sin helhet utan att ha prövat frågan huruvida artikel 65 i EKSG-fördraget var tillämplig på avgifterna på kolutvinning.

Lagenligheten av 1998 års beslut

— Parternas argument

- 123 IP och PG har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att 1998 års beslut skulle ogiltigförklaras i den mån som avslaget av den del av 1994 års klagomål som avsåg diskriminerande priser innehöll bristfällig motivering. I nämnda beslut förklarades tydligt att kommissionen ansåg att den inte hade befogenhet att vidta åtgärder med anledning av detta klagomål. Dessa skäl möjliggjorde mycket väl för gemenskapsdomstolarna att utöva sin prövningsrätt.
- 124 Kommissionen företräder i huvudsak samma uppfattning.
- 125 Vad beträffar avgifterna på kolutvinning, har BC och kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid karaktäriseringen av 1991 års beslut genom att utan förklaring bland annat frångå det som den själv hade fastställt i NALOO I-domen.

- 126 Kommissionen har nämligen aldrig påstått att en viss avgift som BC har fastställt är orimligt hög. I NALOO I-domen erkände förstainstansrätten att kommissionens påstående i skrivelsen av den 28 augusti 1990 till de brittiska myndigheterna, enligt vilken avgiften på 7 GBP/t föreföll alltför hög, var preliminärt och att det inte rörde sig om ett fastställande.
- 127 BC och kommissionen har dessutom angivit att NALOO år 1988 hade erkänt att avgiften på 11 GBP/t var rimlig. Denna omständighet hade betydelse för förstainstansrättens bedömning i NALOO I-domen.
- 128 Förstainstansrättens fastställande i den överklagade domen innebär vidare att bevisbördan vid ett klagomål flyttas och övergår till kommissionen. Det ankommer emellertid obestridligen på den som inger ett klagomål att inkomma med nödvändig bevisning som stöd härför. NALOO har uppenbarligen inte uppfyllt denna skyldighet, eftersom den inte ingav bevisning angående de kostnader som dess medlemmar hade orsakats. Förstainstansrätten ställde krav på exakt sådan bevisning i NALOO I-domen.
- 129 I sin svarsskrivelse har NALOO medgivit att motiveringen i den överklagade domen angående kommissionens skyldighet att motivera sitt beslut vad beträffar den del av klagomålet som avser diskriminerande priser var överflödig. Förstainstansrätten ogiltigförklarade emellertid 1998 års beslut på goda grunder, eftersom kommissionen i detta beslut felaktigt hade ansett att den inte var behörig i enlighet med artikel 63.1 i EKSG-fördraget att undersöka en diskriminering som tidigare hade ägt rum.
- 130 Vad beträffar förstainstansrättens fastställanden avseende storleken på avgifterna, har NALOO gjort gällande att de grundades på den metod som kommissionen tillämpade i 1991 års beslut. Kommissionen använde lönsamheten i BC:s

verksamhet som kriterium för att motivera avgifternas lagenlighet i enlighet med artikel 66.7 i EKSG-fördraget.

- 131 Enligt NALOO framgår det tydligt av 1991 års beslut att kommissionen ansåg att avgiftsnivån på 11 GBP/t stred mot artikel 66.7 i EKSG-fördraget. Kommissionen kunde dra denna slutsats genom att beakta resultatet av BC:s utvinningsverksamhet vid dagbrott liksom de priser som elproducenterna betalade till BC och till självständiga aktörer som bedrev utvinning vid dagbrott. Då 1998 års beslut antogs, kände kommissionen till omsättningen för räkenskapsåren 1984/1985—1990/1991.
- 132 NALOO har påstått att förstainstansrätten, mot bakgrund av den övertygande bevisning som kommissionen förfogade över, hade fog för att fastställa att kommissionen inte hade uppfyllt sin skyldighet att i 1998 års beslut ge en tillräcklig motivering till sin slutsats att de upplysningar som meddelats av denna sammanslutning omöjliga kunde utgöra en utgångspunkt vid en undersökning.
- 133 I andra hand har NALOO gjort gällande att ogiltigförklaringen av 1998 års beslut i detta avseende var motiverad, eftersom kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning.

— Domstolens bedömning

- 134 Det skall för det första konstateras att förstainstansrätten ogiltigförklarade den del av 1998 års beslut som avser diskriminerande priser på grund av bristfällig

motivering, vilket angavs hindra domstolsprövningen av huruvida beslutet var välgrundat.

- 135 Det framgår emellertid tydligt av 1998 års beslut att kommissionen ansåg att artiklarna 63.1 och 66.7 i EKSG-fördraget inte gav den behörighet att handlägga ett klagomål angående tidigare överträdelser enligt nämnda fördrag. Denna motivering var uppenbarligen tillräcklig för att möjliggöra för förstainstansrätten att pröva huruvida 1998 års beslut var rättsligt grundat i detta avseende.
- 136 Härav följer att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 114 i den överklagade domen fastställa att 1998 års beslut hade en bristfällig motivering i detta avseende.
- 137 Om en dom från förstainstansrätten emellertid innehåller domskäl som strider mot gemenskapsrätten, men domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga grunder, skall överklagandet ogillas (se, bland annat, dom av den 30 mars 2000 i mål C-265/97 P, VBA mot Florimex m.fl., REG 2000, s. I-2061, punkt 121).
- 138 I detta avseende skall det erinras om att kommissionen, såsom följer av punkterna 77—90 i förevarande dom, har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, vilket NALOO har anfört i sin talan om ogiltigförklaring, genom att anse att den inte hade befogenhet att pröva 1994 års klagomål.
- 139 Förstainstansrätten hade således fog för att ogiltigförklara 1998 års beslut i detta avseende.

- 140 Förstainstansrätten ansåg för det andra i punkt 123 i den överklagade domen att den del av 1998 års klagomål som avsåg BC:s fastställande av avgifterna på kolutvinning hade en bristfällig motivering.
- 141 Kommissionen har emellertid i andra hand motiverat 1998 års beslut med att NALOO inte hade ingivit tillräcklig bevisning för att styrka att de påstådda överträdelserna förelåg. Kommissionen har i punkterna 34—43 i skälen till detta beslut i detalj redogjort för anledningarna till att den inte ansåg sig kunna inleda en undersökning på grundval av de upplysningar som ingivits.
- 142 Kommissionen har närmare bestämt förklarat att den metod som NALOO hade föreslagit för beräkningen av en enligt denna sammanslutning rimlig avgift, mot bakgrund av förstainstansrättens bedömningar i NALOO I-domen, var olämplig och stred mot NALOO:s eget påstående, i en skrivelse av den 13 maj 1988 till BC, enligt vilket den ansåg att en avgift på 11 GBP/t var rimlig.
- 143 Det skall följaktligen konstateras att 1998 års beslut har en tillräcklig motivering i detta avseende.
- 144 Det framgår av den överklagade domen att även om förstainstansrätten ogiltigförklarade den del av 1998 års beslut som avsåg avgifterna på kolutvinning på grund av en påstått bristfällig motivering, klandrade den egentligen kommissionen för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning.

- 145 Härigenom gjorde förstainstansrätten inte den nödvändiga åtskillnaden mellan kravet på motivering och beslutets lagenlighet i sak (se domen i det ovannämnda målet VBA mot Florimex m.fl., punkterna 114 och 115).
- 146 Denna felaktiga rättstillämpning skulle emellertid inte påverka domslutet i den överklagade domen om 1998 års beslut verkligen innehöll en uppenbart oriktig bedömning såsom NALOO påstod i första instans.
- 147 I det avseendet framgår det av punkt 122 i den överklagade domen att den uppenbart oriktiga bedömning som förstainstansrätten i huvudsak klandrade kommissionen för bestod i att den inte hade uttalat sig beträffande att avgifterna på kolutvinning eventuellt var orimligt höga på grundval av de uppgifter som den förfogade över.
- 148 Oberoende av frågan huruvida artikel 66.7 i EKSG-fördraget innebär en skyldighet för kommissionen att handlägga ett klagomål, är det ostridigt att förstainstansrätten i punkt 258 i NALOO I-domen fastslog att det åligger klaganden att underrätta kommissionen om de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för klagomålet.
- 149 I punkt 261 i samma dom konstaterade förstainstansrätten att det ålåg NALOO att från sina medlemmar som utvinner kol på licens mot avgift införskaffa uppgifter om de verkliga kostnaderna för utvinning och att tillstålla kommissionen dessa, för att denna skulle kunna uppskatta den skillnad som eventuellt kan föreligga mellan dessa kostnader och utvinningskostnaderna vid BC:s dagbrott.

- 150 Förstainstansrätten fastslog i punkt 214 i NALOO I-domen att den bevisning som NALOO hade ingivit, i syfte att visa att avgifterna på kolutvinning var orimligt höga från och med den 1 april 1990, var otillräcklig. Denna sammanslutning hade föreslagit tre metoder för beräkning av avgifterna. I punkt 178 i domen vägrade förstainstansrätten bland annat att enbart stödja sig på en enkel extrapolering av BC:s resultat av utvinning under föregående år till räkenskapsåret 1990/1991.
- 151 I 1998 års beslut ansåg kommissionen, mot bakgrund av förstainstansrättens fastställanden i NALOO I-domen, att den enda beräkningsmetod som NALOO hade föreslagit, och som bestod i en tillbakablickande extrapolering av en hypotetisk avgift som ansågs vara rimlig, inte kunde användas som utgångspunkt vid en undersökning. Kommissionen tillade att denna sammanslutning år 1988 hade medgivit att en avgift på 11 GBP/t var rimlig, vilket strider mot nämnda metod som innebär att en avgift på endast 4,79 GBP/t är rimlig.
- 152 Denna argumentation från kommissionens sida överensstämmer med vad som framgår av NALOO I-domen vad beträffar den bevisbörda som åligger klaganden och förefaller inte i sig vara klandervärd.
- 153 I den överklagade domen uttalade sig förstainstansrätten emellertid inte om huruvida denna argumentation var välgrundad, utan sökte i stället fastställa att kommissionen inte hade rätt att avslå 1994 års klagomål på grund av att den inte kunde uttala sig beträffande att avgifterna på kolutvinning eventuellt var orimligt höga.

- 154 I punkterna 117—120 i den överklagade domen hänvisade förstainstansrätten nämligen till punkt 74 i skälen till 1991 års beslut, där det framgår att kommissionen hade kunnat bedöma lönsamheten i dagbrotten på grundval av uppgifter som den även förfogade över vad beträffar 1994 års klagomål.
- 156 Vidare erinrade förstainstansrätten i punkt 121 i den överklagade domen om att kommissionen i sin skrivelse av den 28 augusti 1990 till de brittiska myndigheterna påpekade att ”den avgift på 7 GB[P]/t som [BC] tar ut för dagbrott... under alla omständigheter [förefaller] vara alltför hög”.
- 156 I detta avseende skall det understrykas att kommissionen, till skillnad från vad förstainstansrätten fastställde i punkt 118 i den överklagade domen, inte beräknade lönsamheten i dagbrotten i punkt 74 i skälen till 1991 års beslut. Denna punkt innehåller ingen uppgift om de kostnader som NALOO:s medlemmar har orsakats. Denna sammanslutning hade klargjort att den inte närmare kunde ange dessa kostnader (se NALOO I-domen, punkt 201). Mot bakgrund av att hänsyn inte tas till de kostnader som dessa medlemmar har orsakats, kan det inte påstås att kommissionen hade för avsikt att uttala sig angående lönsamheten av deras utvinning. Förstainstansrättens uppfattning om innehållet i punkt 74 i skälen till 1991 års beslut är med andra ord uppenbart felaktig.
- 157 Vad beträffar kommissionens skrivelse till de brittiska myndigheterna av den 28 augusti 1990, skall det konstateras att förstainstansrätten i NALOO I-domen fastställde att denna inte ändrade dess slutsats, enligt vilken NALOO inte hade angivit några faktiska omständigheter av beviskaraktär till stöd för sina påstående avseende att den avgift som tillämpades från och med den 1 april 1990 var alltför hög.

- 158 Förstainstansrätten förklarade emellertid inte i den överklagade domen varför denna skrivelse skulle kunna ge upplysningar som visade att kommissionen förfogade över tillräcklig bevisning beträffande tidsperioden före den 1 april 1990.
- 159 En sådan förklaring hade dock varit nödvändig eftersom förstainstansrätten i punkt 206 i NALOO I-domen fastställde att det aktuella påståendet från kommissionen i skrivelsen av den 28 augusti 1990 endast var preliminärt och vidare att förstainstansrätten i punkterna 208 och 209 i NALOO I-domen omtalade NALOO:S eget påstående i en skrivelse av den 13 maj 1988 till BC, i vilket det medgavs att en avgift på 11 GBP/t var rimlig.
- 160 I 1998 års beslut hänvisade kommissionen emellertid just till nämnda skrivelse av den 13 maj 1988 för att visa att den beräkningsmetod som NALOO hade föreslagit inte var koherent.
- 161 Härav följer att varken punkt 74 i skälen till 1991 års beslut eller kommissionens skrivelse till de brittiska myndigheterna av den 28 augusti 1990 stöder slutsatsen som förstainstansrätten drog i punkterna 122 och 123 i den överklagade domen, att kommissionen inte hade rätt att avslå den del av 1994 års klagomål som avsåg avgifterna på kolutvinning på grund av att den inte hade styrkts genom tillräcklig bevisning.
- 162 För övrigt finns det inte heller grund för NALOO:s argument att kommissionen i 1991 års beslut fastställde att avgiftsnivån på 11 GBP/t stred mot artikel 66.7 i EKSG-fördraget.

- 163 Detta argument följer av en felaktig uppfattning om innehållet i punkt 81 i skälen till 1991 års beslut, vilken endast avser frågan om diskriminerande priser, medan slutsatserna avseende avgifterna på kolutvinning, återfinns i punkt 83 i skälen till nämnda beslut. I den senare punkten fastställs inte att den avgift som uppbars efter den 1 april 1990 stred mot artikel 66.7 i EKSG-fördraget.
- 164 Det skall följaktligen konstateras att de skäl för avslaget av den del av 1994 års klagomål som avsåg avgifterna på kolutvinning, som kommissionen har anfört, inte kan ifrågasättas på rättsliga grunder och att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att ogiltigförklara den del av 1998 års beslut i vilken kommissionen undersökte den delen av klagomålet i andra hand.
- 165 Av det ovanstående följer att, utan att det är nödvändigt att pröva övriga grunder som BC har anfört till stöd för sitt överklagande, den överklagade domen skall upphävas i den mån som den innebär en ogiltigförklaring av

— den del av 1998 års beslut i vilken kommissionen ansåg att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på fastställandet av avgifterna på kolutvinning,

- den del av detta beslut i vilken kommissionen avslag det klagomål som avsåg nivån på avgifterna på kolutvinning före den 1 april 1990.

166 Överklagandena ogillas i övrigt.

Konsekvenserna av att den överklagade domen delvis upphävts

167 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i stadgan för domstolen kan domstolen, om den upphäver förstainstansrättens beslut, slutgiltigt avgöra tvisten om målet är klart för avgörande.

168 Som en följd av att den överklagade domen delvis har upphävts skall de grunder som NALOO har anfört till stöd för sin talan prövas. NALOO har för det första gjort gällande att den bevisning som den hade ingivit till kommissionen var tillräcklig och att den föreslagna beräkningsmetoden var lämplig. För det andra har denna sammanslutning anfört att kommissionen inte iakttog principen om skydd för berättigade förväntningar när den avslag dess klagomål utan att ge den möjlighet att inge ytterligare bevisning och för det tredje att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på avgifterna på kolutvinning.

169 Domstolen anser att denna del av tvisten är färdig för avgörande.

Kommissionens bedömning av den bevisning som ingivits och den metod för beräkning av avgifter som föreslagits av NALOO

170 NALOO har klandrat kommissionen för att inte ha dragit riktiga slutsatser av den bevisning som denna sammanslutning hade ingivit och att felaktigt ha avslagit den metod för beräkning av en rimlig avgift som den föreslagit.

171 Det följer emellertid av punkterna 147—163 i förevarande dom att det i 1998 års beslut i detta avseende varken förekommer felaktig rättstillämpning eller oriktiga bedömningar.

172 Talan skall följaktligen inte bifallas på grunderna beträffande kommissionens bedömning av den bevisning som ingivits och den metod för beräkning av avgifterna som föreslagits av NALOO.

Berättigade förväntningar

173 NALOO har i talan gjort gällande att kommissionen inte hade rätt att anta ett beslut om avslag av 1994 års klagomål med motiveringen att denna samman-

slutning inte hade ingivit tillräcklig bevisning. Kommissionens och dess tjänstemäns handlingar och tillkännagivanden innebar nämligen att NALOO fick berättigade förväntningar avseende att inget beslut i sak skulle antas på grundval av dess klagomål innan alla icke avgjorda rättsliga frågor var lösta och att den skulle ges möjlighet att inge ytterligare bevisning om kommissionen beslutade att den var behörig att pröva föremålet för 1994 års klagomål.

- 174 Kommissionen har bestridit att den kunde ge upphov till sådana berättigade förväntningar.
- 175 Domstolen konstaterar härvid att, även om man vid antagandet att NALOO under en del av förfarandet vid kommissionen kunde förvänta sig att det inte skulle antas något beslut i sak innan den dessförinnan hade givits möjlighet att inge ytterligare bevisning, det tydligt framgår av en skrivelse från kommissionen till NALOO av den 23 juni 1997 att denna institution hade för avsikt att avslå den del av 1994 års klagomål som avsåg avgifterna på kolutvinning i andra hand på grund av avsaknad av övertygande bevisning.
- 176 NALOO bekräftade visserligen i sitt svar av den 11 augusti 1997 på den skrivelsen att den var beredd att ge sina experter i uppdrag att undersöka tidsperioden före den 1 april 1990 i syfte att inge ytterligare bevisning, men den ingav inte någon sådan ytterligare bevisning under förfarandet fram till dess att 1998 års beslut antogs den 27 april 1998.

- 177 Om NALOO räknade med att övertyga kommissionen beträffande frågan om denna institutions behörighet, innebar den skyldighet att göra vederbörliga ansträngningar som åligger en klagande samtidigt ett krav på att tillhandahålla nödvändig bevisning till styrkande av klagomålet.
- 178 Detta gäller i ännu högre grad eftersom NALOO från den 24 september 1996, då NALOO I-domen avkunnades, kände till att en beräkningsmetod grundad på en enkel extrapolering av BC:s kostnader inte var tillräcklig.
- 179 För övrigt kan inte kommissionen på obestämd tid flytta fram den tidsgräns inom vilken klaganden skall inge bevisning till styrkande av dess invändningar, utan att otillbörligen äventyra rättssäkerheten för de företag vars agerande har ifrågasatts i ett klagomål.
- 180 Mot bakgrund härav kan talan inte vinna bifall på den grunden att NALOO fått berättigade förväntningar.

Huruvida artikel 65 i EKSG-fördraget är tillämplig på avgifterna på kolutvinning

- 181 NALOO har även gjort gällande att fastställandet av alltför höga avgifter på kolutvinning med stöd av de avtal om licenser som har slutits mellan BC och producenterna med licens omfattas av tillämpningsområdet för artikel 65 i EKSG-fördraget.

182 I detta avseende är det tillräckligt att konstatera att det framgår av prövningen av övriga grunder för talan att kommissionen hade fog för att avslå den del av 1994 års klagomål som avsåg att dessa avgifter var alltför höga, varvid den i andra hand anförde att NALOO inte hade ingivit tillräcklig bevisning.

183 Under dessa omständigheter skall frågan huruvida artikel 65 i EKSG-fördraget är tillämplig på nämnda avgifter inte prövas.

184 Härav följer att talan skall ogillas

— i den mån som NALOO har yrkat ogiltigförklaring av den del av 1998 års beslut i vilken kommissionen ansåg att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på fastställandet av avgifterna på kolutvinning, och

— i den mån som NALOO har yrkat ogiltigförklaring av den del av detta beslut i vilken kommissionen avsåg det klagomål som avsåg nivån på avgifterna på kolutvinning före den 1 april 1990.

Rättegångskostnader

185 I artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna föreskrivs att, när överklagandet avvisas eller ogillas eller när överklagandet bifalls och domstolen slutligt avgör målet, domstolen skall besluta om rättegångskostnaderna.

- 186 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i dessa regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 187 Mot bakgrund av att överklagandena ogillas och NALOO har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i de förenade målen C-172/01 P och C-176/01 P, skall IP och PG förpliktas att bära sina respektive rättegångskostnader som uppkommit i förfarandet vid domstolen samt ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för denna sammanslutning i nämnda förfarande. Vidare skall kommissionen bära sina rättegångskostnader i de båda målen.
- 188 Mot bakgrund av att överklagandet bifalls och BC och kommissionen har yrkat att NALOO skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i mål C-175/01 P, skall denna sammanslutning förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit i förfarandet vid domstolen.
- 189 Mot bakgrund av att överklagandet delvis bifalls och delvis ogillas i mål C-180/01 P, skall vardera parten bära sina rättegångskostnader, som uppkommit i förfarandet vid domstolen.
- 190 Kommissionen och NALOO, som båda delvis är tappande part vad avser talan om ogiltigförklaring, skall vardera bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid förstainstansrätten. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall IP, BC och PG vardera bära sina rättegångskostnader som intervenienter i förfarandet vid förstainstansrätten.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 7 februari 2001 i mål T-89/98, NALOO mot kommissionen, upphävs i den mån som den innebär en ogiltigförklaring av

— den del av beslut IV/E-3/NALOO av den 27 april 1998 i vilken Europeiska gemenskapernas kommission ansåg att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på fastställandet av avgifterna på kolutvinning,

— den del av detta beslut i vilken Europeiska gemenskapernas kommission avslog det klagomål som avsåg nivån på avgifterna på kolutvinning före den 1 april 1990.

- 2) Överklagandena ogillas i övrigt.

3) National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO) talan ogillas i den mån som den har yrkat

— ogiltigförklaring av den del av beslut IV/E-3/NALOO i vilken Europeiska gemenskapernas kommission ansåg att artikel 65 i EKSG-fördraget inte var tillämplig på fastställandet av avgifterna på kolutvinning,

— ogiltigförklaring av den del av detta beslut i vilken Europeiska gemenskapernas kommission avlog det klagomål som avsåg nivån på avgifterna på kolutvinning före den 1 april 1990.

4) I mål C-172/01 P skall International Power plc bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid domstolen och ersätta NALOO:s kostnader i detta förfarande. Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.

5) I mål C-175/01 P skall NALOO bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid domstolen och ersätta de kostnader som uppkommit för British Coal Corporation och för Europeiska gemenskapernas kommission i detta förfarande.

6) I mål C-176/01 P skall PowerGen (UK) plc bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid domstolen och ersätta NALOO:s kostnader i detta förfarande. Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.

- 7) I mål C-180/01 P skall vardera parten bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid domstolen.
- 8) Europeiska gemenskapernas kommission och NALOO skall vardera bära sina rättegångskostnader i förfarandet vid förstainstansrätten. International Power plc, British Coal Corporation och PowerGen (UK) plc skall vardera bära sina rättegångskostnader som intervenienter i förfarandet vid förstainstansrätten.

Wathelet

Edward

La Pergola

Jann

Rosas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 2 oktober 2003.

R. Grass

M. Wathelet

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen